

[Arne Melchior]

Så formede vi et slagord, der hed: »Aldrig mere en 9. april«, men det har de gamle glemt og de unge næppe lært. Og så sidder Holger Danske altså fortsat og sover. Det er svært for danskeren at tage sværdet i hånd, for hvem skal malke køerne, og hvem skal græsset slå? Og har du ikke lært, at du ikke må tage liv? Du må ikke ihjelslå.

Og desværre er det også svært at få hånden ned i lommen efter pengepungen eller ned i inderlommen efter tegnebog og checkhæfte.

Hver by har jo sin heks og hvert sogn sine troldre, og vi har en hel troldskov fuld af meningsmålingsinstitutter, som går ud og stiller fordømmende og forenkledte spørgsmål om alting.

Vil I have et godt dansk forsvar, spørger de. Og 9 ud af 10 danskere siger ja. Vil I betale, hvad det koster? 6 eller 7 ud af 10 danskere siger nej. Det er ikke en måde at spørge på.

Man kan også gå ud og spørge: vil I have højere pensioner til de gamle? Og svaret vil være ja. Vil I betale højere skatter for at opnå det? Så vil svaret fra majoriteten være nej.

Hvad kender borgerne til og hvad behøver og bør borgerne behøve at kende til et begreb som styrkemål, til nukleare våben eller til konventionelle våben? Ved borgerne, hvad et brugbart forsvar koster? Hvor skulle de vide det fra? Ved borgerne, hvad andre deltagere i vor alliance betaler pr. hoved for at have et troværdigt forsvar? Eller ved de, hvad neutrale landes borgere betaler for at have deres forsvarsapparat i orden?

Man kunne jo gå ud og spørge: vil I spare 800 mill. kr., hvis følgen deraf bliver, at vi skal sende jeres sønner ud med materiel, som er uacceptabelt for deres sikkerhed? Vil I spare 800 mill. kr., for at fjenden ikke skal frygte at angribe os, og for at de allierede, for at partnerne i alliancen, skal tvivle på, om de skal komme os til undsætning, den dag det virkelig gælder? Spørger man på den måde, så er jeg sikker på, at et sundt dansk folk vil give et helt andet svar.

Næh, grundlovsfædrene fra 1953 har nok kendt deres besøgelsestid og har været ganske vise, da de bestemte, at finansloven og skattelove ikke kan sendes ud til folkeafstemning, for så går det på: hvor billigt kan vi

slippe? – ikke: hvad får vi for pengene, og hvad er nødvendigt?

Men vi vil jo fred hertillands, og den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bliver tvivlende kolde. Der bør ikke være kold eller kølig tvivl om den danske værnevilje, og der bør ikke indadtil eller udadtil være tvivl om vor værneevne. Et svagt forsvar, ja, bare en lille bitte smule for svagt et forsvar, er i virkeligheden en latterlighed, for det skaber ikke tryghed indadtil. Det skaber unødigt risiko for værnenes personel, og det skaber ikke frygt hos potentielle fjender og ikke tiltro hos vore venner og allierede.

Men så laver man en flot omgåelse og taler om sociale udgifter. Oven i købet er ulandshjælpen blevet draget ind i det. Sociale udgifter, dem må vi have nogle flere af, og hvem vil ikke også gerne det? – som jeg sagde før om pensionerne. Men hvad hjælper det, at vi har glade børn og tilfredse gamle, hvad hjælper det, at vi har dejlige malerier på væggene og kloge bøger på hylderne og pænt tøj at tage på og kan invitere gæster og selv lade os invitere ud, hvis ikke låsen på vor dør er i orden, og hvis ikke politiet fungerer, og hvis ikke forsikringerne dækker? Så ligger dette dejlige sociale hjem, hvor vi kan hygge os så dejligt i smug – eller ikke i smug, for det er snart ikke i smug mere – jo åbent for tyveknegte og for voldsmænd.

Derfor er det en falsk sammenstilling. Det er i virkeligheden inkommensurable størrelser, når man henviser til det sociale som en hindring for at have låsen og politiet og forsikringerne i orden.

For de penge, et troværdigt og trygheds-skabende forsvar koster, skaffer vi os ikke bare fred, men også frihed, og frihed er en høj pris værd. Det er jeg sikker på at den danske befolkning ville svare, hvis den blev spurgt på en redelig og ikke på en forenklet og fordømmende måde.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg vil gerne på Kristeligt Folkepartis vegne takke ministeren for redegørelsen. Jeg synes, den er holdt på et plan, der lægger op til forhandling. Den er ikke sat op med ultimative krav, men lægger op til, at de forsvarsvenlige partier får mulighed for at drøfte kommende forsvarsforlig.